

Senator the Hon Michaelia Cash

ASSISTANT MINISTER FOR IMMIGRATION AND BORDER PROTECTION
MINISTER ASSISTING THE PRIME MINISTER FOR WOMEN
SENATOR FOR WESTERN AUSTRALIA

CENTENARY ANZAC DAY ADDRESS 2015

KANCHANABURI WAR CEMETERY KINGDOM OF THAILAND

- Air Marshal Geoff Brown, Chief of the Royal Australian Air Force;
- Your Excellencies;
- Honoured Veterans – to whom we owe the greatest of debts – with a special mention to Mr Neil MacPherson, OAM (2nd/2nd Pioneers) and Mrs Gladys Martin, widow of the late Private Leslie Martin of the 22nd Brigade Australian Infantry;
- Honoured members of the Thai community;
- Distinguished guests;
- And to each and every one of you who have travelled from afar to be here today to pay tribute to, and remember the sacrifice of those on the Thai-Burma Railway – welcome.

We also gather here today to honour and remember those courageous ANZACs who, as dawn broke 100 years ago today, stormed the unforgiving terrain at Gallipoli to fight for their country and the Commonwealth.

Their heroic actions cemented forever the legendary ANZAC spirit which we, as the sons and daughters of Australia and New Zealand, proudly revere as an important part of our ethos and culture.

There is no greater example of service to one's country than to make the ultimate sacrifice.

Thousands of men and women gave their lives in order for us to enjoy the freedoms and privileges they so bravely secured for us and we now hold so dear.

They will never be forgotten.

Ladies and gentlemen, it is fair to say that the men and women who have served and continue to serve our great countries were - and are - just like you and me - ordinary people.

But their actions can be described as nothing less than extra-ordinary.

As we stand here today at the Kanchanaburi War Cemetery, we remind ourselves of the sacrifices made through war – the unspeakable hardships and suffering endured – and the debt that we owe to all those who answered the call and served in the best traditions of the ANZAC spirit.

This year we commemorate the ANZAC Centenary: 100 years since Australian and New Zealand troops - along with forces from Britain, India and France - landed on the shores of Gallipoli on 25 April 1915.

Gallipoli remains a place of great significance to Australians today because of the actions of those men both on that infamous first day as well as the eight month campaign that followed.

More than 8,700 Australians lost their lives during the campaign, with over 2,000 killed or wounded on the first day of fighting.

Additionally, 2,721 New Zealanders were killed in action and 4,752 were wounded at Gallipoli.

These were terrible losses for our two young countries. But from this loss, a national ethos emerged that set us apart from the rest of the world.

From hardship and tragedy arose a defining element of our national character that endures today and for which we are renowned.

It is an ethos grounded in heroism and mateship.

We never take a backward step on the battlefield.

We never give up.

We never forget our mates.

This can-do and will-do attitude prevails today, not confined to war but rather it is embedded in our psyche.

On this the ANZAC Centenary, we continue to honour our forebears.

We are duty bound to ensure that the ANZAC spirit is passed on to successive generations to treasure, respect and honour as an important part of our nation's character.

We also pause today to honour the Australians and New Zealanders who fought and were injured or killed during the succession of conflicts we have fought in since Gallipoli, including the Second World War, Korea, Vietnam, Iraq and Afghanistan.

Importantly, we also remember the many citizens from other nations, including Thailand, who fought and died or were injured in the defence of their great countries.

We stand here today in a truly sacred place. This is where our forebears proved their courage, their humanity, their resilience and the love of their country and fellow man.

Today at Kanchanaburi, we pay tribute to the thousands of prisoners of war who lost their lives in the construction of the Thai-Burma Railway during the Second World War.

Artist Jack Chalker said:

"The place earned the title of Hellfire Pass, for it looked, and was, like a living image of hell itself" [Jack Chalker, Burma Railway: Images of War, London, Mercer Books, 2007, 59]

Hellfire Pass – the deepest of the cuttings along the Thai-Burma Railway – has become a special place of remembrance for thousands of ANZAC families who have a connection through the suffering of a loved one who as a prisoner of war was forced to work here.

Some present today were here during World War Two.

They experienced first-hand the deprivation and pain that war imposed on this tranquil place.

Others who are here today have loved and treasured those who suffered on the railway over 70 years ago.

From my own personal perspective, during the Second World War my grandmother fled with some of her family members from Singapore to Australia just prior to the fall of Singapore.

Her sister and brother-in-law were unable to escape and were captured and taken prisoner when Singapore fell and they remained POWs in Changi Prison until the end of the war – her brother-in-law dying the day the prisoners were finally freed.

After the guns fell silent in 1945, the Department of Veteran's Affairs conducted interviews with Australian war veterans. I would like to share with you some words of those who were prisoners of war, here at Hellfire Pass:

Tom Uren spoke of his mate, Bill Halliday, on the Thai-Burma Railway, and how mateship changed them both:

"... And I'll never forget, he was so skinny that you could see his backbone through his stomach, lying on that bed. And he had this awful leg. And the stench of the ulcer wards - it's like death itself..."

George 'Bert' Beecham spoke of the treatment of the POWs and the awful conditions of the camp:

"...The treatment of the POWs working on the railway line was absolutely horrendous. Not only in the way they were treated, the way they were fed, the way they were beaten, the way they were abused ..."

In 1998, former Prime Minister Howard officially opened the Hellfire Pass Museum. At the time he said:

"They existed in a hell where the slightest pause, or misconstrued gesture, could result in appalling retribution - in beatings with rifle butts, or bamboo canes, or boots. Here alone, at Hellfire Pass, 68 young men were beaten to death for being too exhausted, or too weak, or too sick.

None of us can imagine how men can claw out solid rock with nothing more than their own hands and primitive tools. Let alone imagine how near naked and starving men could build a railway through 420 torturous kilometres of jungle, across rivers and over rugged mountain ranges. Or how survival is possible on a handful of rice each day and living each hour stalked by disease and pain. Or how madness could be kept at bay."

It is incredible to think that construction of this 415km stretch of railway line was completed in just one year, despite the most challenging terrain and sometimes dreadful weather conditions.

More than 60,000 Allied prisoners of war were involved in the project. Approximately 13,000 were Australians.

It is estimated more than 12,000 Allied prisoners lost their lives on the Thai-Burma Railway, including more than 2,700 Australians.

And many lost their lives right here.

As we pause to remember today, we must also honour the ANZAC women who served and sacrificed much, both domestically and abroad.

Excluding the Australian Women's Army Service, nurses were the only females to serve outside of Australia in any capacity.

During the Second World War 3,477 Australian Army Nursing Service nurses served, and 71 never returned, losing their lives during active service overseas.

The story of the Thai-Burma Railway is also remembered for the extraordinary service of all of the medical personnel who, with next to no equipment or medicines, cared for desperately ill men.

In Australia, the most famous of these doctors was the surgeon Sir Edward 'Weary' Dunlop. He was a doctor and a commanding officer who would often stand up to the Japanese soldiers and frequently suffered dire consequences as a result.

But such was his dedication that nothing would stop him in his mission to provide care to the suffering.

The heroic and extraordinary feats of Weary Dunlop in working to save our troops was a clear demonstration of the ANZAC spirit at work.

His statue now stands outside the Australian War Memorial in Canberra and is a beacon of inspiration for us all. And after his death in 1993, some of his ashes were interred at Hellfire Pass.

So today, let us remember the sacrifice of all those who died and those who suffered whilst working on the Thai-Burma Railway.

Let us stand united, reaffirming that Australians, and New Zealanders, will never forget the acts of courage and selflessness that kept us safe.

Let us never forget both the heroic feats and acts of mateship that created the legendary ANZAC spirit which we, as the sons and daughters of Australia and New Zealand, proudly honour and revere.

We are duty bound – moreover we are honoured – to ensure this message is passed to future generations.

May the spirit of those who were lost in defence of their country continue to inspire.

And may the proud spirit of ANZAC endure in eternity.

สุนทรพจน์โดย ฯพณฯ มิเคเลีย แคซ รัฐมนตรีช่วยด้านการตรวจคนเข้าเมืองและการป้องกันพรมแดน
รัฐมนตรีผู้ช่วยนายกรัฐมนตรีด้านสตรี และวุฒิสมาชิกประจำรัฐเวสเทิร์น ออสเตรเลีย
เนื่องในโอกาสครบรอบ 100 ปี วันแอนแซค 25 เมษายน 2558
ณ สโมสรทหารสัมพันธ์มิตร จังหวัดกาญจนบุรี ประเทศไทย

พลอากาศโท เจฟฟ์ บราวน์ ผู้บัญชาการทหารอากาศออสเตรเลีย เหล่าเอกอัครราชทูต และท่านทหารผ่านศึก ผู้ซึ่ง
มีบุญคุณอย่างมากต่อพวกเรา ดิฉันขอกล่าวเป็นพิเศษถึงคุณ นีล แม็คเฟอร์สัน ทหารผ่านศึก และคุณ กลาดิส มาร์
ติน ภรรยาหม้ายของพลทหารเลสลี่ มาร์ติน แห่งกองพลน้อยที่ 22 ของกองทหารราบออสเตรเลีย

ท่านผู้มีเกียรติจากฝ่ายไทย และขอต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทั้งหลาย รวมถึงทุกท่านที่เดินทางมาจากแดนไกลเพื่อ
มาร่วมพิธีในวันนี้ เพื่อรำลึกและจดจำความเสียสละของผู้ที่ทำงานบนเส้นทางรถไฟสายไทย-พม่า

เรามารวมตัวกันในวันนี้เพื่อยกย่องและจดจำเหล่าทหารแอนแซคผู้กล้าหาญ ในเวลาเช้ามีดของวันนี้เมื่อ 100 ปี
ก่อน พวกเขายกพลขึ้นบกที่ชายฝั่งของคาบสมุทรกัลลิโปลีเพื่อต่อสู้เพื่อประเทศของตนและเครือจักรภพ

วีรกรรมของพวกเขาตราตรึงซึ่งจิตวิญญาณของตำนานแอนแซคไปชั่ววันรันดร์ จิตวิญญาณซึ่งพวกเราในฐานะชนรุ่น
หลังชาวออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ภูมิใจและยกย่องว่าเป็นส่วนสำคัญของลักษณะพื้นฐานทางสังคมและ
วัฒนธรรมของเรา

ไม่มีตัวอย่างใดของการรับใช้ประเทศที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าการเสียสละขั้นสูงสุด

บุรุษและสตรีหลายพันคนเสียสละชีวิตเพื่อให้เรามีอิสรภาพและความสุขสบาย ซึ่งพวกเขาปกป้องสิ่งเหล่านี้ไว้ให้
เราอย่างกล้าหาญ

พวกเขาจะไม่มีวันถูกลืมเลือน

ท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี กล่าวได้ว่าชายและหญิงผู้ได้ปฏิบัติหน้าที่และยังคงปฏิบัติหน้าที่รับใช้ประเทศของเรา
นั้นก็ล้วนเป็นบุคคลธรรมดาเช่นเดียวกับพวกเราทั้งหลาย

แต่การกระทำของพวกเขา นั้นกล่าวได้ว่าไม่ธรรมดาเลย

ในขณะที่เรากำลังยืนอยู่ที่นี่ในวันนี้ ที่สโมสรทหารสัมพันธ์มิตร จังหวัดกาญจนบุรี เราย้ำเตือนตนเองถึงความ
เสียสละในสงคราม ทั้งความยากลำบากและความทรมานที่ยากจะบรรยายได้ และหนี้บุญคุณที่พวกเราติดค้างต่อ
เหล่าผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่รับใช้ชาติและรักษาไว้ซึ่งจิตวิญญาณแอนแซค

ในปีนี้ เรายังรำลึกถึง 1 ศตวรรษของแอนแซค 100 ปี นับตั้งแต่กองกำลังทหารออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ พร้อมด้วย
กองกำลังจากอังกฤษ อินเดีย และฝรั่งเศส ยกพลขึ้นบก ณ ชายฝั่งกัลลิโปลี เมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2458

ในปัจจุบัน กัลลิโปลี ยังคงเป็นสถานที่ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อชาวออสเตรเลียก็เพราะการปฏิบัติหน้าที่ของเหล่าทหารทั้งในวันแรกของการต่อสู้นั้น รวมถึงการต่อสู้ในอีก 8 เดือนต่อมา

ชาวออสเตรเลียมากกว่า 8,700 คน พลีชีพในการรบนั้น โดยมากกว่า 2,000 คน เสียชีวิตหรือบาดเจ็บในวันแรกของการต่อสู้

นอกจากนี้ ชาวนิวซีแลนด์ 2,721 คน เสียชีวิตในการต่อสู้ และ 4,752 คนได้รับบาดเจ็บที่กัลลิโปลี

นับเป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ของทั้งสองประเทศที่ขณะนั้นเปรียบได้ว่ายังอยู่ในวัยเยาว์ แต่การสูญเสียครั้งนี้ ก่อกำเนิดลักษณะพื้นฐานทางสังคม ซึ่งทำให้เรามีความแตกต่างจากประเทศอื่นๆในโลก

ท่ามกลางความยากลำบากและเหตุการณ์อันน่าเศร้านั้น องค์ประกอบสำคัญของคุณลักษณะประจำชาติของเรา ก่อกำเนิดขึ้น ซึ่งยังคงอยู่ตราบนานทุกวันนี้ และเป็นสิ่งที่เราสร้างชื่อให้กับพวกเรา

นั่นคือลักษณะพื้นฐานทางสังคมที่ตั้งอยู่บนความกล้าหาญ และความเป็นเพื่อน

เราไม่เคยก้าวถอยหลังในสนามรบ

เราไม่เคยยอมแพ้

เราไม่เคยลืมเพื่อนของเรา

ทัศนคติที่ว่า “เราทำได้” และ “เราจะทำ” นี้ยังคงดำรงอยู่ในปัจจุบัน และไม่จำกัดอยู่เพียงแต่ในสงคราม แต่ยังประทับในจิตวิญญาณของเรา

ในวาระ 100 ปีแอนแซกนี้ เรายกย่องเหล่าบรรพชนของเรา ดังที่กระทำมาโดยตลอด

เรามีหน้าที่ที่จะต้องสืบสานและส่งต่อจิตวิญญาณแอนแซกไปยังชนรุ่นหลัง เพื่อรักษา เคารพ และยกย่อง ในฐานะส่วนสำคัญของคุณลักษณะความเป็นชาติของเรา

ในวันนี้ เรายังยกย่องชาวออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ที่ต่อสู้และได้รับบาดเจ็บ หรือสละชีพ ในความขัดแย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ที่กัลลิโปลี ซึ่งรวมถึง สงครามโลกครั้งที่ 2 สงครามเกาหลี สงครามเวียดนาม สงครามในอิรักและอัฟกานิสถาน

และที่สำคัญ เรายังระลึกถึงพลเมืองของประเทศต่างๆ ซึ่งรวมถึงประเทศไทย ที่ได้ต่อสู้และเสียชีวิตหรือบาดเจ็บในการปกป้องรักษาชาติของตน

เราเฝ้าอยู่ที่นี้ในวันนี้ ในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ที่ซึ่งบรรพชนของเราได้แสดงออกซึ่งความกล้าหาญ มนุษยธรรม ความอดทน และความรักต่อประเทศไทยและเพื่อนมนุษย์

วันที่กาญจนบุรี เรายำลึกถึงเชลยศึกหลายพันคนที่เสียชีวิตในการสร้างทางรถไฟสายไทย-พม่า ในระหว่าง

สงครามโลกครั้งที่ 2

ศิลปินนามว่า แจ็ค ซอลด์เกอร์ กล่าวไว้ว่า

“สถานที่แห่งนี้ได้ถูกเรียกขานว่าช่องไฟนรก เพราะมันมีสภาพและเคยเป็นดั่งนรกบนดิน” (จากหนังสือของแจ็ค ซอลด์เกอร์ ชื่อ *Burma Railway: Images of War, London สำนักพิมพ์ Mercer Books ปี ค.ศ. 2007 หน้า 59*)

ช่องเขาขาด ซึ่งเป็นส่วนที่ลึกที่สุดของช่องเขาตามเส้นทางรถไฟสายไทย-พม่า ได้กลายเป็นสถานที่พิเศษแห่งความทรงจำสำหรับครอบครัวแอนแซคนับพัน ซึ่งต่างเผชิญความทุกข์ของการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักซึ่งเป็นเชลยศึกที่ถูกบังคับให้ทำงาน ณ ที่แห่งนี้

อดีตเชลยศึกบางท่านที่ร่วมพิธีในวันนี้ เคยอยู่ที่นี้ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง

พวกเขาเผชิญกับความขาดแคลนและความเจ็บปวดที่สงครามนำมาสู่สถานที่อันสงบเงียบนี้

และท่านอื่น ๆ ที่มาร่วมพิธีในวันนี้ มีบุคคลอันเป็นที่รักที่ต้องเผชิญความทุกข์ทรมานบนทางรถไฟนี้เมื่อ 70 กว่าปีมาแล้ว

ในมุมมองส่วนตัวของดิฉันเองนั้น ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น คุณยายของดิฉันและสมาชิกในครอบครัวของเธอ ได้หนีจากสิงคโปร์มาสู่ออสเตรเลียก่อนหน้าการล่มสลายของสิงคโปร์ไม่นานนัก

พี่สาวและพี่ชายของท่านไม่สามารถที่จะหลบหนีและถูกจับตัวเป็นเชลยเมื่อสิงคโปร์ล่มสลาย พวกเขาอยู่ในสถานะเชลยศึกในคุกขางจีจนกระทั่งสงครามสิ้นสุดลง โดยพี่ชายของท่านนั้นเสียชีวิตในวันที่เหล่าเชลยศึกได้รับการปล่อยตัว

ภายหลังจากเสียงปืนเงียบสงบลงในปี พ.ศ. 2488 กระทรวงกิจการทหารผ่านศึกออสเตรเลียได้จัดให้มีการสัมมนาพิธีทหารผ่านศึกออสเตรเลีย ในวันที่ ณ ที่แห่งนี้ ดิฉันขอกกล่าวถึงถ้อยคำบางส่วนจากผู้ที่เคยเป็นเชลยสงคราม :

ทอม ยูเรน กล่าวถึงเพื่อนของเขาชื่อ บิล ฮัลลิดีย์ ซึ่งทำงานบนทางรถไฟสายไทย-พม่า ว่าความเป็นเพื่อนได้เปลี่ยนแปลงพวกเขาไปอย่างไร :

“...และผมจะไม่มีวันลืม เขาผอมมากจนคุณสามารถที่จะเป็นกระดูกสันหลังของเขาจากบริเวณท้อง เขานอนอยู่บนเตียง ขาของเขาอยู่ในสภาพไม่ดีเลย และกลิ่นเหม็นจากห้องพยาบาลผู้มีบาดแผลนั้น มันเปรียบเสมือนความตายเสียเอง...”

จอร์จ ‘เบิร์ท’ บีแชม กล่าวถึงการรักษาเชลยศึกและสภาพอันเลวร้ายของค่ายว่า :

“...การรักษาเชลยศึกผู้ทำงานบนเส้นทางรถไฟนั้นทารุณเป็นอย่างมาก ไม่เพียงแต่วิถีที่พวกเขาได้รับการปฏิบัติต่อแต่ยังรวมถึงสภาพการกินอยู่ การถูกทุบตี และข่มเหง...”

ในปี พ.ศ. 2541 อดีตนายกรัฐมนตรียอฮันเนสเตรเลียฯ พณฯ ฮาวเวิร์ด ได้เปิดพิพิธภัณฑ์อนุสรณ์สถานช่องเขาขาดอย่างเป็นทางการ และในขณะนั้น ท่านได้กล่าวว่า :

“พวกเขามีชีวิตราวกับอยู่ในนรก ที่ซึ่งการหยุดเพียงชั่วเวลาอันน้อยนิด หรือทำทางที่ถูกเข้าใจผิด สามารถส่งผลให้เกิดการลงโทษอันน่าสะพรึงกลัว - ทั้งการทุบตีด้วยด้ามปืน หรือ ไม้ไผ่ หรือเท้า ณ ช่องเขาขาดแห่งนี้ มีชายหนุ่ม 68 คนที่ถูกทุบตีจนถึงแก่ความตาย เพียงเพราะพวกเขาหมดแรงจนเกินไป อ่อนแอเกินไป หรือป่วยเกินไป

ไม่มีพวกเราคนไหนที่จะสามารถจินตนาการได้ว่า มนุษย์จะสามารถสกัดหินแข็งด้วยมือเปล่าและเครื่องมือขนาดเล็กได้อย่างไร และยังไม่สามารถจะจินตนาการได้เลยว่าเหล่าเชลยศึกที่อยู่สภาพที่แทบจะเปลือยเปล่า และเผชิญความหิวโหย จะสามารถสร้างทางรถไฟผ่าน 420 กิโลเมตรอันแสนทรมาณในพื้นที่ป่า ผ่านแม่น้ำ และทิวเขาที่ลดหล่นได้อย่างไร หรือแม้กระทั่ง การที่พวกเขาใช้ชีวิตจากข้าวเพียงหยิบมือในแต่ละวัน ในขณะที่โรคภัยและความเจ็บปวดคลืบคลานมาใกล้ทุกๆ ชั่วโมงที่ผ่านไปได้อย่างไร หรือจะรักษาตัวให้ปลอดภัยจากความบ้าคลั่งได้อย่างไร”

เป็นเรื่องเหลือเชื่อเมื่อคิดว่าการก่อสร้างทางรถไฟยาว 415 กิโลเมตรนี้ เสร็จสิ้นภายในเพียงปีเดียว แม้เผชิญกับความท้าทายของสภาพภูมิประเทศในบริเวณนั้นและสภาพอากาศอันเลวร้ายในบางครั้ง

เชลยศึกฝ่ายสัมพันธมิตรจำนวนมากกว่า 60,000 คน มีส่วนร่วมในการก่อสร้างนี้ โดยประมาณ 13,000 คนเป็นชาวออสเตรเลีย

มีการประเมินว่า เชลยศึกฝ่ายสัมพันธมิตรกว่า 12,000 คน เสียชีวิตบนทางรถไฟสายไทย-พม่า ในจำนวนนี้มีชาวออสเตรเลียมากกว่า 2,700 คน และอีกหลายชีวิตต้องมาจบลง ณ ที่แห่งนี้

ในขณะที่เราสงบนิ่งเพื่อจดจำในวันนี้ เราต้องยกย่องเหล่าสตรีแอนแซคผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่และเสียสละมากมาย ทั้งในประเทศและในต่างประเทศ

โดยนอกจากหน่วยพลากิการหญิงแล้ว เหล่าพยาบาลนั้นเป็นสตรีกลุ่มเดียวที่ปฏิบัติหน้าที่นอกประเทศออสเตรเลียเท่าที่เคยมีมา

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 พยาบาลจากหน่วยพยาบาลกองทัพจำนวน 3,477 คน ได้ออกปฏิบัติหน้าที่ โดย 71 คน ไม่มีโอกาสได้กลับมา โดยเสียชีวิตในหน้าที่ในต่างประเทศ

เรื่องราวของทางรถไฟสายไทย-พม่า นี้ยังเป็นที่จดจำถึงการปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่ธรรมดาของเหล่าบุคลากรทางการแพทย์ผู้ซึ่งแม้ปราศจากซึ่งอุปกรณ์และยา ก็คอยดูแลคนป่วยผู้สิ้นหวัง

ในออสเตรเลีย แพทย์ผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดท่านหนึ่งในหมู่แพทย์เหล่านี้ คือ ศัลยแพทย์นามว่า เซอร์ เอ็ดเวิร์ด ‘เวียร์’ ดันลอป แพทย์และทหารผู้บัญชาการผู้ยืนหยัดต่อต้านทหารญี่ปุ่นบ่อยครั้ง และต้องทรมานกับผลลัพท์อันเลวร้ายอยู่บ่อยครั้ง แต่นั่นคือการอุทิศตัวของท่าน ซึ่งไม่มีสิ่งใดจะหยุดท่านไม่ให้ช่วยเหลือดูแลเชลยศึกผู้ทุกข์ทรมานได้

วิศวกรรมและการกระทำอันน่ายกย่องของ เวียร์ ดันลือป ในการพยายามช่วยเหลือเหล่าทหารของเรา เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของจิตวิญญาณแอนแซคซึ่งเห็นได้จากการกระทำ

อนุสาวรีย์เวียร์ ดันลือป ตั้งอยู่นอกอนุสรณ์สถานสงครามออสเตรเลียในกรุงแคนเบอร์รา และเป็นเครื่องสร้างแรงบันดาลใจให้กับเราทุกคน ภายหลังจากที่ท่านเสียชีวิตในปี พ.ศ. 2536 อัฐิบางส่วนของท่านได้ถูกนำมาไว้ที่ช่องเขาขาด

ในวันนี้ ขอให้เราทุกคนจดจำการเสียสละของผู้เสียชีวิตและผู้ที่ต้องทุกข์ทรมานในการสร้างทางรถไฟสายไทย-พม่านี้ทุกคน

ขอให้พวกเราเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อยืนยันว่าชาวออสเตรเลียและชาวนิวซีแลนด์จะไม่มีวันลืมการกระทำอันกล้าหาญและการไม่เห็นแก่ตนเอง ซึ่งทำให้พวกเราอยู่รอดปลอดภัย

ขอให้พวกเราไม่ลืมวีรกรรมและการกระทำอันแสดงถึงความเป็นเพื่อน ซึ่งให้กำเนิดจิตวิญญาณแอนแซค ที่เราและลูกหลานชาวออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ต่างภูมิใจยกย่องและสรรเสริญ

เราต่างมีหน้าที่ หรือกล่าวได้ว่าเราได้รับเกียรติ ที่จะทำให้นั่นใจได้ว่าสารนี้จะถูกส่งต่อไปยังชนรุ่นหลัง ขอให้วิญญาณของผู้ที่เสียชีวิตในการปกป้องประเทศของเขาสร้างแรงบันดาลใจต่อไป และขอให้จิตวิญญาณแอนแซคอันสง่างามยืนยงตราบนับวันรันดร์